

La Caputxeta Vermella

(Versió políticament correcta, original de James Finn Garner)

et aquí que una vegada hi havia una persona jove que es deia Caputxa Vermella i que vivia amb sa mare a la vora d'un gran bosc. Un bon dia sa mare li va demanar que portés un cistell de fruita fresca i aigua mineral a l'àvia -no perquè això fos feina de dones, de cap manera, no, sinó perquè era una obra generosa que contribuïa a crear un sentiment solidari. A més, l'àvia no estava malalta; ben al contrari: estava en plena forma física i mental i era perfectament capaç de tenir cura d'ella mateixa en tant que persona adulta madura.

Així doncs, la Caputxa Vermella es va endinsar al bosc amb el cistell. Molta gent es pensaven que el bosc era un lloc esporugidor i perillós, i mai s'hi acostaven. Però la Caputxa Vermella se sentia tan segura de la seva pròpia i incipient sexualitat que aquesta imatge freudiana tan òbvia no la intimidava gens.

De camí cap a ca l'àvia se li va acostar un llop que li va preguntar què duia al cistell. Ella li va contestar:

- Una mica de berenar saludable per a l'àvia, que és perfectament capaç de tenir cura d'ella mateixa en tant que persona adulta madura.

- Saps, maca? - li va dir el llop -. Per a una noieta no és gaire segur caminar per aquest bosc tota sola.

- Trobo molt ofensiu aquest comentari teu, profundament sexista - li va dir la Caputxa Vermella -, però l'ignoraré perquè la teva tradicional condició de marginat social t'ha dut a enfrontar-te al món d'una manera pròpia; i del tot vàlida, evidentment. Ara, si em permets, he de prosseguir el meu camí.

La Caputxa Vermella va continuar pel camí ample, però el llop - a qui la seva condició de marginat social l'havia alliberat de l'obediència esclava a les normes del pensament ortodox i occidental - sabia una drecera per arribar abans a ca l'àvia. Hi va irrompre sense contemplacions i es va menjar l'àvia, una acció del tot comprensible venint d'un carnívor com ell. Llavors, com que no estava sotmès a les nocions rígides i tradicionalistes del que és masculí o femení, es va posar la camisa de dormir de l'àvia i es va ficar al llit.

La Caputxa Vermella va entrar a la caseta i va dir:

- Àvia, et porto el berenar sense greixos i sense sal, i voldria que l'acceptessis com un homenatge al teu paper de matriarca sàvia i nodridora.

Des del llit, el llop va dir amb veu fluixeta:

- Vine més a prop, nena, que pugui veure't.

La Caputxa Vermella va dir:

- Ah, no me'n recordava que, a nivell òptic, ets deficient com una ratapinyada. Àvia, quins ulls tan grossos que tens!

- És que han vist molt i han perdonat molt, filleta.

- Àvia, quin nas tant gros que tens... Relativament, és clar, i sens dubte atractiu, a la seva manera.

- És que he flairat molt i ha perdonat molt, filleta.

- Àvia, quines dents tan grosses que tens!

- Estic molt content de ser "qui" sóc i "com" sóc - va dir el llop, i va saltar del llit. Va agafar la Caputxa Vermella amb les urpes, decidit a devorar-la. La Caputxa Vermella va xisclar, alarmada no pas per l'evident tendència transvestista del llop, sinó per aquella voluntària invasió del seu espai personal.

Els xiscles, els va sentir un company llenyataire que hi passava (ell s'estimava més que li diguessin "company tècnic en carburant forestal"). Va entrar corrents a la caseta, va veure l'avalot i va intentar intervenir-hi. Mentre aixecava la destral, però, la Caputxa Vermella i el llop es van aturar en sec.

- Escolta, noi! Què t'has cregut? - li va preguntar la Caputxa Vermella.

El company llenyataire va parpellejar i va intentar respondre, però no li sortien les paraules.

- Entres aquí com un individu d'una civilització primitiva, deixant que l'arma pensi per tu!
- va exclamar la Caputxa Vermella -. Sexista! Discriminador d'espècies animals! Què et fa suposar que les persones femenines i els llops no poden resoldre els seus problemes sense l'ajut/da d'una persona masculina?

Quan va sentir el discurs apassionat de la Caputxa Vermella, l'àvia va saltar de dins de la boca del llop, va agafar la destral del company llenyataire i li va tallar el coll. Després d'aquesta experiència traumàtica, la Caputxa Vermella, l'àvia i el llop van sentir un profund sentiment solidari. Van crear una comunitat alternativa, basada en el respecte mutu i la cooperació, i van viure feliços i van menjar anissos sense colorants ni conservants.

